

OD AUTORA BESTSELLERU PŮLNOČNÍ KNIHOVNA

Kluk jménem VÁNOCE

NIC
NENÍ
NEMOŽNÉ

MATT HALL

Ilustroval *CHRIS MOULD*

Kluk jménem VÁNOCE

MATT HAI G

Ilustroval CHRIS MOULD

Přeložila Michala Marková

Czech edition © Argo, 2022

Copyright © 2015 by Matt Haig

Copyright licensed by Canongate Books Ltd. arranged with
Andrew Nurnberg Associates International Limited

Illustrations © Chris Mould, 2016

Translation © Michala Marková, 2022

ISBN 978-80-257-3924-2 (váz.)

ISBN 978-80-257-3978-5 (e-kniha)

Lucasovi a Pearl

To nejde.

— Stará elfí kletba

Obyčejný kluk

rávě se chystáte přečíst si pravdivý příběh Otce Vánoc.

Ano. Otce Vánoc.

Asi vás bude zajímat, jak to, že znám pravdivý příběh Otce Vánoc, na což já vám odpovím, abyste do toho nešťourali. Aspoň ne na začátku knížky.

Ono to totiž není zdvořilé. Nepotřebujete vědět nic jiného, než že příběh Otce Vánoc znám, protože bych o něm asi jinak nemohl psát.

Vy mu třeba neříkáte Otec Vánoce.

Třeba mu říkáte jinak.

Santa, nebo Svatý Mikuláš, nebo Santa Claus, nebo Sinterklaas, nebo Kris Kringle, nebo Weihnachtsmann, nebo Père Noël, nebo Ten tlustý podivín, co mluví se soby a nosí mi dárky. Nebo jste si pro něj jen tak vymysleli nějaké vlastní jméno. Ale kdybyste byli elf, budete mu říkat výhradně tím trochu divným jménem Otec Vánoce. To skřítkové mu začali říkat Santa Claus a pak to zlomyslně rozhlásili, jen aby šířili zmatek, protože skřítkové už jsou takoví.

Ale at' už mu říkáte, jak chcete, víte, o kom je řeč, a o to jde.

Umíte si představit, že byly časy, kdy o něm nevěděl nikdo? Časy, kdy to byl jenom obyčejný kluk jménem Nikolas, bydlel na úplném Vystřkově, přesněji řečeno ve středním Finsku, a s kouzly měl společné jenom to, že v ně věřil? Kluk, který toho o světě věděl málo, věděl jen, jak chutná houbová polévka a jak štípe severák, a znal pohádky, co mu doma vyprávěli. A na hraní měl jenom panáčka vyřezaného z tuřínu.

Jenže život se mu měl změnit, a to dokonale nečekaným způsobem. Měly se mu začít dít věci.

Dobré.

Špatné.

I *nemožné*.

Ale jestli patříte k lidem, kteří věří, že něco prostě nejde, tak byste měli tuhle knížku okamžitě odložit. Ona totiž dost pravděpodobně není pro vás.

Protože tahle knížka je nemožných věcí plná.

Pořád ještě čtete?

Fajn. (Elfové by na vás byli pyšní.)

Takže začínáme...

Dřevorubcův syn

Nikolas byl šťastný kluk.

Nebo vlastně ne.

Kdybyste se ho zeptali, řekl by vám, že je šťastný, a určitě se snažil šťastný být, jenomže být šťastný je někdy docela fuška. Zkrátka, snažím se říct tohle: Nikolas byl kluk, který věřil, že

štěstí existuje, asi tak, jako věřil, že existují elfové a trollové a skřítki, ale ani elfa, ani trolla, ani skřítku nikdy neviděl, a stejně tak neviděl ani opravdové štěstí. Tedy už dlouho ne. Neměl to jednoduché. Vezměte si Vánoce.

Tady je seznam všech dárků, které Nikolas dostal k Vánocům. Za celý život.

1. Dřevěné saně
2. Panáček z tuřínu

A to je všechno.

Ve skutečnosti měl Nikolas těžký život. Ale snažil se z něj vytěžit co nejvíc.

Neměl žádné sourozence, se kterými by si mohl hrát, a nejbližší město – Kristiinankaupunki (čte se to tak, jak se to píše!) – bylo daleko. Dostat se do něj trvalo dokonce déle než vyslovit jeho název. A stejně se tam nedalo dělat o moc víc než jít do kostela nebo koukat do výlohy hračkářství.

„Tati! Koukej! Dřevěný sob!“ žasl Nikolas, když tiskl nos k výkladu.

Nebo:

„Hele! Panenka, co vypadá jako elf!“

Nebo:

„Koukej, panáček, co vypadá jako král, ten je roztomilý!“

A jednou se dokonce zeptal:

„Mohl bys mi něco koupit?“

Vzhlédl k tátově tváři. Byla to dlouhá, úzká tvář s huňatým obočím a kůží drsnější než staré boty zapomenuté na dešti.

„Víš, kolik to stojí?“ zeptal se ho jeho otec Joel.

„Ne,“ připustil Nikolas.

A otec zvedl levou ruku s nataženými prsty. Měl jich na ní jen čtyři a půl, protože se mu kdysi stala nehoda se sekerou. Příšerná nehoda. Fůra krve. Asi bychom se u toho neměli moc zdržovat, protože tohle je vánoční příběh.

„Čtyři a půl rublu?“

Otec se zatvářil rozdurděně. „Ne. Ne. Pět rublů. A pět rublů za panenku-elfa je moc peněz. Za to bys měl chalupu.“

„Já myslel, že chalupa stojí sto rublů, tati.“

„Nejsi ty nějak moc chytrý?“

„Říkal jsi, že být chytrý se hodí,“ ohradil se nesměle Nikolas.

„Teď se to zrovna moc nehodí,“ mínil jeho otec.

„A kromě toho – k čemu by ti byl panáček elf, když máš toho panáčka z tuřínu, co ti vyřezala maminka? Nemůžeš dělat, jako že tuřín je elf?“

„Jasně že můžu, tati,“ řekl Nikolas, protože nechtěl tatínka rozčilovat.

„Neboj se, synku. Budu dřít a dřít a jednou budu bohatý a ty budeš mít všechny hračky, co budeš chtít, a můžeme si pořídit *opravdového* koně i s kočárem a budeme jezdit do města jako král a princ!“

„Nepracuj tolik, tati,“ řekl Nikolas. „Taky si potřebuješ někdy hrát. A mně ten můj tuřínový panáček úplně stačí.“

Ale jeho otec musel opravdu dřít. Každý den od rána do večera kácel stromy. Začínal pracovat za rozbřesku a končil za tmy.

„Potíž je v tom, že žijeme ve Finsku,“ vysvětloval Nikolasovi ten den, kdy náš příběh začíná.

„Žijí ve Finsku všichni?“ ptal se Nikolas.

Bylo ráno. Mířili do lesa a právě míjeli starou kamennou studnu, na kterou se ani jeden z nich nedokázal podívat. Na zemi ležel sněhový poprašek. Joel nesl na zádech sekeru. Čepel se blýskala v chladném ranním slunci.